

پیام جبهه ملی ایران- اروپا

به پنجمین همایش جمهوری خواهان دموکرات و لائیک

هموطنان عزیز

برگزاری پنجمین همایش تشکلتان را به همه شما شادباش میگوییم و موفقیتتان را خواهانیم. جنبش شما از بدو تاسیس خوشبختانه همواره بر اصول پیشنهاد خود وفادار مانده و از دنباله روی از جریانهای غیر لائیک و نیمه دموکرات، طبق سیاست "از این ستون به آن ستون فرج است" پرهیز کرده است. این مهم می تواند زمینه مساعدی برای همگرایی بیشترین تشکلهای جمهوریخواه گشته و مبارزات آنها را، بویژه در شرایط حساس کنونی که خطر سستی و عدول از اصول و مفاشات بر سر "مصلحت ها" بیشتر گردیده است، متمرکز نماید.

دوستان،

در جمهوری اسلامی هیچ انتخاباتی آزاد و عادلانه نبوده است. انتخابات آینده نیز، چنانچه از تدارکاتش آشکارا بر می آید، نخواهد توانست حتا در چهارچوب نظام حاکم هم آزاد باشد. در استبداد ولایی- نظامی حاکم، برای مردم هیچ نقشی جز مقلد مطیع در نظر گرفته نشده است و هیچ تعاملی با این نظام و کارگزاران آن ممکن نیست. اگر با این وجود بسیاری از ایرانیان از فرصتها و فضاهای کوچک بزرگترین استفاده را کرده و رای خود را برخ حاکمیت جمهوری اسلامی کشیده اند، این نشانی از هوش و خرد جمعی سنجیده آنها در مبارزه با این نظام است.

ما سه پرسش را برای تصمیم به شرکت و یا پرهیز در رای گیری پیش رو اساسی میدانیم:

نامزدی که از سد شورای نگهبان نظام عبور کرده،

۱- چگونه میخواهد مشکلی که بنام "انرژی هسته ای" نامیده می شود، حل کند؟

۲- باوجود غولهای اقتصادی مانند سپاه و هیئت متلفه و تسلط دیگر رانت خواران بر اقتصاد کشور چه برنامه ای برای بهبود اوضاع معیشتی مردم عادی دارد؟

۳- برای آزادی همه زندانیان سیاسی و رفع "حصر خانگی" از خانم رهنورد، آقایان کرروبی و موسوی و اعاده حیثیت از جنبش سبز، چه

سیاستی را در نظر گرفته است؟

جبهه ملی سالهاست که برای ملت ایران تکلیفی مبنی بر شرکت در انتخابات و یا تحریم آن تعیین نکرده است و همواره بر نمایشی و غیرآزاد بودن بودن آنها تاکید داشته است. ما امیدواریم که پس از تعیین "رئیس جمهور" برآمده از "انتخابات مهندسی" شده آینده، خطر جنگ احتمالی برطرف شده، وضع معیشتی مردم بهتر شده و همه زندانیان سیاسی آزاد گردند.

پیروز باشید.

هیئت اجراییه جبهه ملی ایران- اروپا

۱۷۰۰۵۰۲۰۱۳

پنجمین گردهمایی سراسری در باره کشتار زندانیان سیاسی در ایران - هلند

"انتخابات" و به صحنه آمدن محتوای گندیده نظام!

تقی روزبه

جایگزینی و تعویض باندی با باند دیگر حاکمیت، تحت عنوان بد در برابر بدتر و موقعیت تاکتیکی و شرایط اضطراری بخشی از فرایند

بازتولید حاکمیت بی شمار می رود. موقعیتی که تمامی ندارد و همواره وجود داشته و خواهد داشت و تنها خاصیتش این است که راه را برای شکل گیری یک صف مستقل می بندد.

هر نظام و سیستمی مثل هر موجودی زنده دارای دوره تولد و رشد و پیری است. صرفنظر از این که حکومت اسلامی از همان بدو تولد موجودی واپسگرا و ناهمساز با دست آوردهای تاریخی بشر بود، اما این قانون در مورد رژیم های نابهنگامی که قادر به تغییر خود در انطباق با نیازها و مقتضیات زمانه خود نیستند دوچندان می شود. اکنون مدت هاست که جمهوری اسلامی وارد دوره فرتوتی و سترونی کامل خود شده و بدلیل سماجت بر حفظ قوام و ماندگاری خود با تکیه بر زور و سرنیزه، تنها انگل وارگی و محتوای گندیده خویش را به نمایش می گذارد. "انتخابات" اخیر فرصتی است برای به نمایش درآمدن این انگل وارگی و گندیدگی در مقیاسی کلان و اوجی تازه. گرچه مردم همواره عوارض این گندیدگی را هر لحظه و هر ساعت در زندگی روزمره خود با پوست و گوشت خود لمس می کنند، اما عریان شدن آن در ابعاد کلان خود بخشی از شتاب گرفتن روند فروپاشی از درون است. تنها نگاهی به چند رویداد خوبی ابعاد انگل وارگی را به نمایش می گذارد:

آپارتاید جنسی

الف- سخنان تمسخرآمیز محمد یزدی پیرامون نام نویسی چند زن، رسماً پرده از ابعاد تبعیض مبتنی بر جنس و شهروندی درجه دو یعنی محرومیت نصف مردم ایران از حق انتخاب شدن برمی دارد: او با لودگی و خرفتی بی پایان، با نقل این ضرب المثل که کسی را به ده راه نمی دادند او سراغ کدخدا را می گرفت، به خانمی که جرئت کرده اسم نویسی کند و وعده بدهد که نیمی از کابینه اش را زنان و نیم دیگر را مردان تشکیل خواهند داد، عمق مردسالاری نفرت انگیز و نهفته در اعماق باورهای زمامداران را نشانی می دهد. سال ها بود که حکومت اسلامی سعی می کرد از صراحت دادن به معنای رجل سیاسی به عنوان یکی از معیارهای کاندیداهای ریاست جمهوری در قانون اساسی، ضمن وفاداری کامل به آن در عمل، طفره برود اما امروزه کار نظام در فاز گندیدگی به جایی رسیده است که از بیرون ریختن مکنونات ارتجاعی خود در برابرانظار مردم ایران و جهان ابائی ندارد!

کاندید شدن آدم کشان!

ب- اوج این گندیدگی را علاوه بر سخن و عملکرد کارچرخانان و کارگزاران خامنه ای که بدنبال رئیس جمهوری با زره پولادین برای جنگیدن با

آسیاب های بادی است و عناصر گوش به فرمانی هم چون یزدی ها و جنتی ها و نمایندگان مجلسی که خواهان تیزتر شدن تیغ نظارت استصوابی هستند، بهسہولت می توان درکیستی کاندیداها مشاهده کرد؛ این که جنایتکاران و آدم کشانی چون مصطفی پورمحمدی (از عناصر اصلی هئیت مرگ در تابستان سیاه ۶۸) و یا فلاحیان وزیراطلاعات رفسنجانی به خود جرئت کاندیدا شدن می دهند دقیقاً درارتباط با ورود جمهوری اسلامی به فازانحطاط و گنبدیدگی کامل قابل توضیح است. اما آخرین شاهکاراز این نمونه عالیجناب محمد قالیباف شهردارپرطمقراق و باصطلاح مدرن است. او که این روزها سخت درسودای دست یابی به ریاست جمهوری است، و برای برکشیدن به آن، خود را نیازمند حمایت بسیجی ها و حزب الهی ها می بیند، درمستی سودای خود طی سخنانی درمحافل حزب اله، دست به خود افشاگری زده و پرده از چماقداری خود درحوادث کوی دانشگاه و گرفتن حق ورود و تیراندازی ناجا به دانشجویان و نقش خود درنگاشتن نامه اولتیماتوم به دولت خاتمی برمی دارد. گرچه او با این کارخود به نوعی خودزنی سیاسی مبادرت کرده است، اما بخوبی می داند که درفازگنبدیدگی نظام تنها با برخ کشیدن تراز بالاتری از انحطاط می توان خود را بالاکشید!

تناسب بین گنبدیدگی نظام و کاندیداها، فقط شامل ساختاراصلی قدرت و باندهای آن نیست، بلکه دامنگیراپوزیسیون قانونی و درونی نظام نیزهست. این که فردی مثل رفسنجانی که ازکارگردانان اصلی تمام کودتاها و شبه کودتاهاى جمهوری اسلامی دردهه های گذشته علیه رقباء بوده است، و حذف بازرگان و بنی صدر و برکشیدن خامنه ای به ولایت مطلقه، عزل و خانه نشین کردن منتظری، و نیز ترورهای اپوزیسیون در دوران ریاست جمهوری و پیش برد نسخه های بانک جهانی درحوزه اقتصادی و ازجمله تعدیل ساختاری و اشاعه فقر و سرکوب اعتراضات محرومین ازشاهکارهای اوست، و این که اکنون او با لباس فاخرناجی نظام گرفتار درچنبره بحران ها وارد صحنه انتخابات می شود، وجه دیگری ازاین فرایند انحطاط و گنبدیدگی است. امروزه پشت گرمی او فقط به کارگزاران و بخش هائی ازطبقه بورژوازی ناراضی از اوضاع نیست، بلکه به حوزه ها و روحانیت ناراضی و عصبانی از دست احمدی نژاد نیزهست. علاوه براین و مهم تر از همه، او به پشت گرمی بی قید و شرط اصلاح طلبانی که نان جنبش سبز و خالی بودن صحنه انتخابات بدلیل سرکوب را می خورند و برای او فرش قرمزپهن کرده اند نیزدلگرم است. باین ترتیب انحطاط و گنبدیدگی دامن اصلاح طلبان را هم گرفته است که این روزها با سودای بازگشت مجدد به قدرت و مشارکت در آن، شب و روز می گذرانند.

باین ترتیب رژیم چه در قالب کاندیدهای اخص خود و چه در قالب

کاندیدهای اپوزیسیون درونی نظام چیزی جز انحطاط را به نمایش و رأی گیری نمی گذارد. با چنین شرایطی آیا رأی به جمهوری اسلامی رأی به انحطاط و جان بخشیدن به آن نیست؟.

اختلال در چرخه بازتولید یا مشارکت در آن؟

گرچه یکی دیگر از مشخصات نظام در فاز گندیدگی، بی پایگاهی و تکیه کاملش بر سرنیزه وزوراست. اما نباید فراموش کرد که هیچ نظامی ولو کاملاً سرکوبگرو مستبد، بدون مشارکت و حمایت مردم قادر به تداوم حیات و بازتولید خود نیست. و هرآینه اگر مردم یک کشور مصمم بشوند که جلوی چرخه بازتولید آن را در حوزه های گوناگون بگیرند، هیچ رژیم نمی تواند برسرپای خود بایستد. بی تردید یکی از مصادیق مهم بازتولید رژیم نمایشات ادواری مسخره و مضحک او بنام انتخابات و کشاندن هرچه بیشتر مردم به ورطه آن است که در آن سعی می کند با توسل به انواع ترفندها و معرکه گیری ها، و شعارهای چون حماسه سیاسی، رأی مردم را نسبت به گزینه هائی مورد نظر خود بدست بیاورد، تا با دوپینگ سیاسی و مشروعیت برآمده از آن چند صباحی به عمرننگین خود بیافزایند و بتوانند به سیاست سرکوب و تاراج ثروت جامعه ادامه دهد. و از قضا در این گونه بزنگاه ها است که اپوزیسیون درونی حاکمیت، که هویت و موجودیتی مستقل از سیستم برای خود متصور نیست، می تواند در انجام موفقیت آمیز دوپینگ سیاسی و چرخه بازتولید حاکمیت نقش بی همتائی را بازی کند. واقعیت آن است که نمایش انتخاباتی پیش رو، آزمون بزرگی است برای مردم و بویژه نسل جوان که با وجود تجربه زنده ای که در پشت سردارند، آیا حاضر خواهند شد باردیگر تحت عناوینی چون بد و بدتر و یک مو از خرس غنیمت است، دم را غنیمت شمار و نظایر آن، و به وساطت اصلاح طلبان در چرخه بازتولید رژیم مشارکت کنند؟ جایگزینی و تعویض باندی با باند دیگر حاکمیت، تحت عنوان بد در برابر بدتر و موقعیت تاکتیکی و شرایط اضطراری بخشی از فرایند بازتولید حاکمیت بی شمار می رود. موقعیتی که تمامی ندارد و همواره وجود داشته و خواهد داشت و تنها خاصیتش این است که راه را برای شکل گیری یک صف مستقل می بندد.

رهايش يا حق تعيين سرنوشت - ۱۳

منوچهر صالحی

به این ترتیب، لنین که تا پیش از انقلاب مخالف جدی دولت فدرال بود، اما در رابطه با شرایط تغییر یافته از امروز به فردا مجبور به توجیه تئوریک ساختار دولت فدرالیستی برای جمهوری شورائی سوسیالیستی روسیه گشت. البته او این اقدام را عملی تاکتیکی می‌پنداشت، یعنی استدلال می‌کرد که تحقق دولت فدرالیستی گامی کوچک در جهت تحقق دولت جهانی سوسیالیستی است.

گذار از لنین به استالین

استالین برای فرار از چنگال پلیس سیاسی تزاریسم مجبور شد چندی از روسیه بگریزد و در سال ۱۹۱۲ در وین رساله «مارکسیسم و مسئله ملی» را نوشت. البته پیش از او لنین بسیار درباره مسائل ملی نوشته بود و استالین در هنگام نگارش رساله خود با نکاتی که در برنامه حزب سوسیال دمکرات روسیه درباره حق تعیین سرنوشت ملت‌ها و خلق‌هایی که در سپهر امپراتوری تزاری می‌زیستند، آشنا بود. با این حال کار استالین از اهمیت برخوردار بود و به‌همین دلیل لنین در نامه‌ای که در فوریه ۱۹۱۳ به ماکسیسم گورکی نوشت، به این نکته اشاره کرد و یادآور شد «این‌جا یک گرجی با شکوه سرگرم نوشتن مقاله‌ای مبسوط برای «پروشوشچنیه» می‌باشد و برای آن تمامی اسناد مربوط به اتریش و دیگر مناطق را گردآورده است.» هم‌چنین دیدیم که لنین در بررسی‌های خود در «برنامه ملی حزب کارگران سوسیال دمکرات روسیه» که در دسامبر ۱۹۱۳ نگارش آن پایان یافت، به نوشته‌ای که استالین ۱۹۱۲ با عنوان «کارگر و ملت» انتشار داده و در آن بغرنج «حق تعیین سرنوشت» را بررسی کرده بود، اشاره و محتوای آن را تأیید کرده بود. دیگر آن که در مقاله‌ای که ۱۹۱۳ در شماره ۳۲ نشریه «سوسیال دمکرات» انتشار یافت، لنین به رساله «مارکسیسم و مسئله ملی» استالین که به تازگی انتشار یافته بود، اشاره کرده بود. بنابراین این پندار وجود دارد که میان برداشته‌های تئوریک لنین و استالین بر سر بغرنج حق تعیین سرنوشت ملیت‌هایی که در درون مرزهای

امپراتوری روسیه میزیستند، نباید اختلاف نظر وجود می‌داشت. اما در بررسی‌های خود خواهیم دید که چنین نبوده است.

بلشویک‌ها پس از پیروزی انقلاب فوریه و پیش از آغاز انقلاب اکتبر ۱۹۱۷ در بحث‌های درونی خود در رابطه با ساختار جمهوری سوسیالیستی که باید در روسیه تحقق می‌یافت، اختلاف‌نظر داشتند. برخی هوادار دولت فدرال و برخی دیگر در پی بازسازی یک دولت مرکزی مقتدر بودند. همچنین در رابطه با نقشی که ملیت‌های ساکن روسیه باید در ساختار سیاسی آینده بازی می‌کردند نیز اختلاف نظر وجود داشت. در روسیه تزاری ملیت‌ها از هر گونه حق ویژه‌ای محروم بودند، زیرا «روسیه‌ای متحد و تقسیم‌ناپذیر» شالوده ایدئولوژی دولت مرکزی قدر قدرت امپراتوری تزاری را تشکیل می‌داد که با ساختار فدرالیستی در تضادی آشکار قرار داشت. با آن که لنین در نوشته‌های فراوان خود از حق جدائی ملیت‌هایی که با قهر ضمیمه امپراتوری روسیه گشته بودند، بسیار سخن گفت، با این حال حزب بلشویک بنا بر شعار «پرولتاریای جهان متحد شوید» مانیفست کمونیست مخالف هرگونه ساختار فدرالیستی بود، زیرا این ساختار سبب جدائی و پراکندگی پرولتاریا می‌گشت.

دیدیم که لنین ۱۹۱۳ در نوشته خود که با عنوان «اظهارات انتقادی درباره مسئله ملی» انتشار داد، نوشت «مارکسیست‌ها به دلیل ساده‌ای مخالف فدرالیسم هستند، زیرا سرمایه‌داری برای انکشاف خود تا آنجا که ممکن است به دولتی بزرگ و متمرکز نیازمند است. پرولتاریائی که از آگاهی طبقاتی برخوردار است، تحت وضعیتی مستمر همیشه هوادار دولتی بزرگ خواهد بود.» لنین در همین نوشته یادآور شد که «مارکسیست‌ها تا زمانی که ملت‌های مختلف با هم دولت واحدی را تشکیل دهند، تحت هیچ وضعیتی به سود اصل فدرالیستی و عدم تمرکز تبلیغ نخواهند کرد. دولت متمرکز گام تاریخی شگرفی در راهی است که از پراکندگی سده‌های میانه تا دولت واحد سوسیالیستی آینده تمامی جهان برداشته ایم.»

اما پس از انقلاب اکتبر موضع لنین در رابطه با فدرالیسم دگرگون شد. در نوامبر ۱۹۱۷ «شورای کمیسارهای خلق» اعلامیه‌ای را که در رابطه با «حقوق خلق‌های روسیه» از سوی بلشویک‌ها تهیه شده و لنین و استالین زیر آن را امضاء کرده بودند، تصویب کرد. در این اعلامیه از برابری، حاکمیت و حق تعیین سرنوشت خلق‌های روسیه سخن گفته شده بود. در بند دوم این اعلامیه «حق خلق‌های روسیه در تعیین آزادانه سرنوشت خویش تا سرحد جدائی و تشکیل دولتی مستقل» تضمین شده بود. انتشار این اعلامیه سبب شد تا در زمان کوتاهی اقوامی که در

امپراتوری روسیه میزیستند، سازمان‌های سیاسی خلقی- ملی خود را تشکیل دهند و در بیش از ۴۰ منطقه روسیه دولت‌های خودمختار و حتی مستقل تشکیل شوند و برخی از آن‌ها حتی استقلال و جدائی خود از اتحاد جماهیر شوروی سوسیالیستی را اعلان کنند. به این ترتیب، چون لنین خواست باورهای تئوریک و آرمانی خود را در رابطه با حق ملیت‌ها تا سرحد جدائی را متحقق کند، با شتاب با انبوهی از مشکلات روبه‌رو شد که موجودیت دولت انقلابی جدید را که خود را دولت کارگران، دهقانان و سربازان می‌نامید، تهدید می‌کردند، زیرا در نهایت از آن همه ملیت‌ها فقط روسیه باقی می‌ماند. بنابراین حکومت انقلابی به رهبری لنین باید برای بیرون آمدن از این وضعیت دشوار چاره‌ای می‌اندیشید. هر چند فنلاند از ۱۸۰۸ بخشی از امپراتوری روسیه بود، اما بنا بر قراردادی که مابین حکومت فنلاند و دولت روسیه تزاری بسته شده بود، فنلاند از خودگردانی فراوانی برخوردار بود و بنا بر همین حق دارای حکومتی دمکراتیک بود، یعنی در فنلاند پارلمان منتخب مردم وجود داشت. پس از پیروزی انقلاب اکتبر پارلمان فنلاند در دسامبر همان سال اعلان استقلال کرد و از آن‌جا که ارتش سرخ دولت انقلابی از یکسو گرفتار جنگ داخلی و از سوی دیگر در سنگرهای جبهه جنگ علیه ارتش آلمان زمین‌گیر شده بود، چون توان سرکوب جنبش استقلال‌طلبانه فنلاند را نداشت، به‌همین دلیل دولت انقلابی استقلال فنلاند را در ژانویه ۱۹۱۸ پذیرفت.

در عوض دولت انقلابی حاضر به رسمیت شناختن دولت مستقل اوکرائین نشد و پس از آن که توانست در جنگ داخلی موقعیت خود را تثبیت کند، در سال ۱۹۲۱ ارتش سرخ به رهبری تروتسکی به اوکرائین حمله و آن سرزمین را پس از جنگی خونین، ویرانگر و طولانی اشغال کرد. از آن پس دولت جمهوری مستقل اوکرائین به دولت جمهوری سوسیالیستی خودگردان بدل گشت، یعنی دولت شوروی به رهبری لنین تشکیل دولت فدراتیو را یگانه ابزاری یافت که توانست با آن از تجزیه اوکرائین و دیگر دولت‌هایی که در پی کسب استقلال خود بودند، از دولت مرکزی روسیه جلوگیری کند. در ژانویه ۱۹۱۸، یعنی ۳ ماه پس از پیروزی انقلاب اکتبر سومین کنگره شوراهای سراسری تر تشکیل دولت فدرالی را پذیرفت و قرار شد این اندیشه در قانون اساسی «جمهوری روسیه فدراتیو» تدوین شود.

به این ترتیب، لنین که تا پیش از انقلاب مخالف جدی دولت فدرال بود، اما در رابطه با شرائط تغییر یافته از امروز به فردا مجبور به توجیه تئوریک ساختار دولت فدرالیستی برای جمهوری شورائی

سوسیالیستی روسیه گشت. البته او این اقدام را عملی تاکتیکی می‌پنداشت، یعنی استدلال می‌کرد که تحقق دولت فدرالیستی گامی کوچک در جهت تحقق دولت جهانی سوسیالیستی است. لنین ۱۹۱۸ در طرح اولیه‌ای که برای مقاله «وظائف آتی قدرت شورائی» تهیه کرد، نوشت: «در چارچوب نظامی واقعاً دمکراتیک، آن‌هم با توجه به ساختار شورائی نظام دولتی ما، فدراسیون معمولاً فقط گامی گذرا در جهت تحقق مرکزیتی واقعاً دمکراتیک خواهد بود. نمونه جمهوری شورائی روسیه به ویژه برایمان روشن می‌سازد فدراسیونی را که متحقق می‌سازیم و آن را متحقق خواهیم ساخت، مطمئن‌تری گام در جهت متحد ساختن پایدار ملیت‌های مختلف روسیه برای تبدیل شدن به اتحاد متمرکز دمکراتیک است.»

لنین هم‌چنین ۱۹۲۰ در نوشته‌ای که با عنوان «تزهائی درباره مسئله ملی و مستعمرات» منتشر کرد، یادآور شد «فدراسیون شکل گذرائی در مسیر اتحاد کامل زحمتکشان ملت‌های مختلف است. فدراسیون در عمل سودمندی خود را چه در رابطه‌ای که میان اتحاد جماهیر شوروی سوسیالیستی و دیگر جمهوری‌های سوسیالیستی (در حال حاضر مجارستان، فنلاند و اوکرائین) و چه در رابطه درونی با ملیت‌هایی که در گذشته نه دارای موجودیت دولتی و نه از حق خودگردانی برخوردار بودند (نظیر جمهوری‌های خودگردان بشقیرستان و تاتارستان که ۱۹۱۹ و ۱۹۲۰ تأسیس شدند و عضو اتحاد جماهیر شوروی سوسیالیستی‌اند)، اثبات کرد.» همین یک نمونه آشکار می‌سازد که چگونه لنین در برخورد با اوضاع دگرگون گشته مدام شالوده طرح فدراتیو خود را دگرگون می‌ساخت تا بتواند آن را با نیازهای اوضاع مشخصی که در تضاد با انتظارات او متحقق می‌گشت، منطبق سازد. نمونه آن که در این نوشته لنین از اوکرائین به مثابه «جمهوری سوسیالیستی» مستقلی سخن می‌گوید که بیرون از سپهر جمهوری سوسیالیستی اتحاد شوروی قرار دارد، اما یک سال بعد ارتش سرخ به فرماندهی تروتسکی به اوکرائین حمله و آن سرزمین را اشغال و ضمیمه «امپراتوری سوسیالیستی» کرد.

با این حال طرح فدراتیو لنین فقط به رابطه دولت مرکزی با دولت‌های منطقه‌ای ارتباط داشت، اما شامل دیگر نهادها و به ویژه حزب کمونیست نمی‌شد. به عبارت دیگر، با آن که دولت اتحاد جماهیر شوروی از اتحاد «داوطلبانه» جمهوری‌های «مستقلی» تشکیل شده بود، اما هر یک از این جمهوری‌ها دارای حزب کمونیست مستقل خویش نبودند تا هر حزبی با در نظرگیری منافع طبقه کارگر ملت خویش بتواند سیاست خود را تعیین کند. بنا بر باور لنین در اتحاد جماهیر شوروی باید یک

حزب کمونیست با یک رهبری وجود می‌داشت، آن هم با این استدلال که طبقه کارگر در سراسر جهان دارای منافع مشترکی است و بنابراین نیازی به احزاب کمونیست مختلف در سپهر اتحاد جماهیر شوروی نیست. به این ترتیب حزب کمونیست سراسری که نه از احزاب کمونیست جمهوری‌های عضو، بلکه از طبقه کارگر این جمهوری‌ها تشکیل شده بود، باید در عین حال حافظ اتحاد ملیت‌هایی که در درون مرزهای اتحاد جماهیر شوروی می‌زیستند، می‌بود، یعنی حزب کمونیست واحد و سراسری باید دولت فدراتیو را که برخلاف خواست تئوریک لنین به وجود آمده بود، کنترل می‌کرد. به این ترتیب سیاست دولت فدرال باید توسط رهبری متمرکز حزب یکپارچه تعیین می‌شد.

استالین که در دوران بیماری لنین مسئول کمیساریای خلق برای مسائل ملیتی بود، خواستار محوریت روسیه در ترکیب دولت نوین بود، یعنی منافع روسیه که بخش تعیین کننده جمعیت و سرزمین اتحاد جماهیر شوروی را تشکیل می‌داد، باید به مرکز ثقل اتحاد «جمهوری‌های مستقل» بدل می‌گشت. او نیز همچون لنین به پدیده دولت فدرالیسم به مثابه ابزار دوران گذار برای تحقق دولت متحد سوسیالیستی می‌نگریست و بنا بر باور او رهبری دولت فدرال باید در اختیار جمهوری سوسیالیستی روسیه می‌بود. به همین دلیل نیز میان برداشتهای استالین و لنین توفیرهای فراوانی در زمینه پذیرش اشکال گوناگون دولت فدراتیو وجود داشت. لنین وجود مراحل مختلف در دوران گذار از دولت فدراتیو به دولت سوسیالیستی را پذیرفته بود و به همین دلیل در آن دوران بر حسب درجه انکشاف تاریخی اقوامی که در آن سرزمین‌ها می‌زیستند، قدرت سیاسی دارای اشکال مختلف بود. بنا بر قانون اساسی اتحاد جماهیر شوروی سوسیالیستی این اتحادیه باید از جمهوری‌هایی که داوطلب عضویت در آن بودند، تشکیل می‌شد، اما دیدیم که جمهوری اوکرائین توسط ارتش سرخ اشغال و سپس «داوطلبانه» عضو اتحاد جماهیر شوروی شد. همچنین جمهوری‌های لیتوانی، استونی و ... که پس از جنگ جهانی دوم توسط ارتش سرخ اشغال و سپس ضمیمه اتحاد جماهیر شوروی گشتند، بنا بر قانون اساسی روسیه چون «داوطلبانه» عضو اتحادیه شده بود، بنابراین از حق جدائی از اتحادیه نیز برخوردار بودند، یعنی هرگاه اکثریت جمعیت یکی از جمهوری‌های عضو خواستار جدائی از اتحاد جماهیر شوروی می‌گشت، باید می‌توانست دولت مستقل خود را تشکیل دهد. اما دیدیم که در تمامی دوران موجودیت اتحاد جماهیر شوروی از سوی هیچ‌یک از جمهوری‌های عضو هیچ‌گاه چنین گامی برداشته نشد.

اتحاد جماهیر شوروی در هنگام فروپاشی خود از ۵۳ منطقه ملی- قومی تشکیل شده بود که ۱۵ منطقه ملی جمهوری عضو اتحادیه نامیده می‌شدند. پس از فروپاشی اتحاد جماهیر شوروی این جمهوری‌ها توانستند به دولت‌های مستقل بدل گردند. در کنار آن ۲۰ جمهوری خودگردان و ۸ منطقه خودگردان نیز وجود داشتند. تفاوت میان جمهوری‌های عضو اتحادیه و جمهوری‌های خودگردان آن بود که گروه نخست پس از فروپاشی روسیه تزاری و پیش از تأسیس اتحاد جماهیر شوروی اعلان استقلال کرده و از سوی برخی از دولت‌های بیگانه به مثابه دولت‌های مستقل به رسمیت شناخته شده بودند و در عوض مردمی که در جمهوری‌های خودگردان می‌زیستند، از آن فرصت تاریخی به سود خود بهره نگرفتند و در نتیجه پس از فروپاشی اتحاد جماهیر شوروی نتوانستند دولت‌های ملی خود را تشکیل دهند و بخش عمده جمهوری‌های خود گردان و مناطق خودگردان همچون جمهوری داغستان همچنان ضمیمه جمهوری روسیه‌اند. به‌همین دلیل نیز جمهوری روسیه کنونی دولتی است چند ملیتی که ۸۰٪ جمعیت آن روس‌تبارند و ۲۰٪ دیگر از ملیت‌های مختلف تشکیل می‌شوند که بخش عمده این ملت‌ها همچون تاتارها و داغستانی‌ها مسلمانند، یعنی جمعیت مسلمان روسیه بین ۷ تا ۱۵٪ تخمین زده می‌شود.

از آن‌جا که پیش از انقلاب اکتبر روسیه تزاری تقریباً از هم پاشیده شده و در ۱۴ منطقه دولت‌های مستقل به‌وجود آمده بودند، لنین برای بازسازی روسیه تزاری خواهان تحقق دولت فدرالی بود که در آن همه‌ی دولت‌های ایالتی باید از حق برابری برخوردار می‌بودند، یعنی جمهوری‌های مختلف باید با پذیرش قانون اساسی اتحاد جماهیر شوروی عضو آن اتحادیه می‌شدند و بنا بر همان قانون از حق جدائی از اتحادیه نیز برخوردار می‌گشتند.

در عوض استالین خواهان عضویت و جذب مناطق غیر روس در اتحاد جماهیر شوروی بود که در آن جمهوری شورائی روسیه سوسیالیستی باید حرف آخر را می‌زد. در دورانی که لنین هنوز می‌زیست، میان اتحاد جماهیر شوروی سوسیالیستی و برخی از جمهوری‌های شورائی ملت‌های غیر روس یک‌چنین رابطه‌ای در حوزه نظامی و اقتصادی وجود داشت. در همین رابطه، پس از آن که ۱۹۲۰ به رهبری استالین دولت‌های قفقاز شمالی اشغال و دوباره ضمیمه روسیه گشتند، استالین یادآور شد که «خودگردانی» این سرزمین‌ها به‌معنی «جدائی آن‌ها از روسیه نیست، بلکه اتحادیه‌ای است میان یک خلق کوه‌نشین خودگردان با خلق روسیه.»

برای آگاهی از اندیشه استالین درباره حق تعیین سرنوشت ملت‌ها بررسی کوتاهی از رساله «مارکسیسم و مسئله ملی» ضروری است.

استالین در این رساله تعریف نوینی از ملت ارائه داد که بر مبنای آن «ملت اجتماعی از انسان‌هایی است که در طول تاریخ پدید آمده، یعنی چیزی است که گشته و شده و پیدایش یافته و فناپذیر و [فرآورده] روندی دیالکتیکی است.» استالین همچنین در این رساله آشکار ساخت که یک ملت می‌تواند از انسان‌هایی با نژادها و اقوامی که دارای زبان‌های مختلفی هستند، تشکیل گردد، به شرط آن که این انسان‌ها با هم «دارای تاریخ طولانی و مداوم مشترک» بوده باشند. زندگی تاریخی مشترک پس از آن که سبب پیدایش مشخصه‌های مشترکی میان انسان‌ها گشت، آن اجتماع را به ملت بدل می‌سازد. این مشخصه‌ها بنا بر باور استالین عبارتند از زبان، سرزمین و زندگی اقتصادی مشترک و همچنین برخورداری از اقتصادی واحدی، خصوصیات روانی مشترکی که خود را در فرهنگ مشترک برمی‌تاباند. «فقط وجود تمامی این مشخصه‌ها سبب وجود یک ملت می‌گردد.» استالین نیز در این رساله همچون لنین بر این باور بود که هر ملتی باید «سرنوشت خود را تعیین کند. هر ملتی، هرگاه حق ملت‌های دیگر را پایمال نسازد، حق دارد آن‌گونه که دوست دارد، زندگی خود را سامان دهد.» با این حال استالین از خواننده رساله خود می‌پرسد «هرگاه منافع اکثریت ملت و پیش از هر چیز منافع پرولتاریا تعیین کننده باشد، در آن صورت اما چگونه یک ملت باید [زندگی خود] را تنظیم کند و قانون اساسی آتی او باید چگونه باشد؟»

استالین در همین رساله که یادآور شد که هواداری مارکسیست‌ها از حق تعیین سرنوشت و حتی جدائی ملت‌ها و اقوامی که در روسیه تزاری می‌زیستند، نباید دارای سرشتی مکانیکی باشد. «می‌توانیم بگوئیم که تاتارهای ماورا قفقاز به مثابه یک ملت می‌توانند در مجلس ایالتی خود اجتماع کنند و تحت تأثیر بیگ‌ها و ملایان خود خواهان بازسازی مناسبات گذشته شوند و جدائی از امپراتوری را نیز تصویب کنند. آن‌ها بر اساس مضمون حق تعیین سرنوشت کاملاً از یک‌چنین حقی برخوردارند. اما آیا این [کار] در خدمت منافع اقشار زحمتکش ملت تاتار قرار دارد؟ آیا سوسیال دمکراتی می‌تواند بی‌خیال بنگرد که چگونه بیگ‌ها و ملاها توده را در تصمیم‌گیری درباره مسئله ملی هدایت می‌کنند؟ آیا سوسیال دمکراتی نباید دخالت کند و به شیوه خویش خواست ملت را تحت تأثیر خود قرار دهد؟ نباید سوسیال دمکراتی با برنامه مشخصی در مورد مسئله‌ای که باید درباره‌اش تصمیم گرفت، قدم به جلو نهد؟» استالین در رساله خود به این نتیجه رسید «که مسئله ملی فقط در ارتباط با شروطی تاریخی که در چنین انکشافی باید مورد توجه قرار گیرند، می‌تواند قابل حل باشد. شرائط اقتصادی، سیاسی و

فرهنگی‌ای که یک ملت در آن می‌زید، یگانه ابزار تصمیم‌گیری درباره این پرسش‌اند که این و یا آن ملت چه سامانه‌ای برای خود می‌آفریند و قانون اساسی آینده‌اش چگونه خواهد بود. این احتمال وجود دارد که هر ملتی راه حل ویژه خود را بیابد. هرگاه فرمولی دیالکتیکی برای مسئله‌ای ضروری باشد، در این مورد، مسئله ملی است.»

۱۹۲۲، یعنی در دورانی که لنین بیمار و بستری بود، استالین طرح خود با عنوان «رابطه جمهوری فدرال روسیه شوروی با جمهوری‌های مستقل» را تدوین کرد. در این طرح اختلاف بین دیدگاه او و لنین در رابطه با حق تعیین سرنوشت ملت‌ها بیشتر از گذشته نمایان شد. استالین در این طرح خواستار ضمیمه‌سازی جمهوری‌های شورائی ملت‌های غیرروس در جمهوری روسیه شوروی سوسیالیستی شد. اما این خواسته از سوی جمهوری‌های اوکرائین، روسیه سفید و گرجستان پذیرفته نشد. با آن که لنین مخالف طرح استالین بود، اما این طرح در سپتامبر ۱۹۲۲ در نشست کمیته مرکزی حزب کمونیست تصویب شد. پس از آن لنین در همان ماه در نامه‌ای به کمیته مرکزی حزب اندیشه تبدیل «جمهوری شورائی روسیه سوسیالیستی» به «جمهوری شورائی فدرال» را به مثابه «دولت شورائی فدرالی که از اتحاد اروپا و آسیا» باید تشکیل شود و در آن همه دولت‌ها باید از حقوق برابری برخوردار باشند، عرضه کرد. این نامه سبب عقب‌نشینی تاکتیکی استالین از مواضع خود گشت و این اندیشه لنین در طرح استالین گنجانده شد و در نتیجه طرح تکمیل شده استالین در دسامبر ۱۹۲۲ از سوی تمامی جمهوری‌های عضو اتحاد جماهیر شوروی پذیرفته شد و در همان سال اتحاد جماهیر شوروی با جمهوری‌های روسیه، اوکرائین، روسیه سفید، آذربایجان، ارمنستان و گرجستان تشکیل شد، البته در آن زمان سه جمهوری آذربایجان، ارمنستان و گرجستان به عنوان جمهوری فدراتیو شورائی سوسیالیستی ماوراقفقاز به عنوان یک دولت در آن اتحادیه شرکت داشتند. هر چند به ظاهر این جمهوری‌ها نسبت به هم از حقوقی برابر برخوردار بودند، اما از یکسو این جمهوری‌ها که پس از فروپاشی روسیه تزاری اعلان استقلال کرده بودند، توسط ارتش سرخ که توسط تروتسکی رهبری می‌شد، نخست اشغال و سپس «داوطلبانه» عضو اتحاد جماهیر شوروی گشته بودند و از سوی دیگر ۷۰٪ جمعیت و ۹۰٪ از وسعت دولت جدید متعلق به جمهوری شورائی روسیه سوسیالیستی، یعنی روسیه بود. بنابراین بدون خواست و اراده این جمهوری هیچ پروژه‌ای نمی‌توانست در اتحاد جماهیر شوروی سوسیالیستی تحقق یابد.

استالین که توانسته بود پس از مرگ لنین به تدریج تمامی قدرت سیاسی

را در دستان خود قبضه کند، در کنگره هیجدهم حزب کمونیست که در سال ۱۹۳۶ برگزار شد، در سخنرانی خود درباره قانون اساسی جدید اتحاد جماهیر شوروی که باید در همان کنگره به تصویب می‌رسید، رابطه متقابل ۶۰ ملیت‌ها و اقوامی را که در درون مرزهای اتحاد جماهیر شوروی می‌زیستند، مورد بررسی قرار داد و یادآور شد که «دولت شورائی یک دولت ملیتی است.» همچنین بنا بر باور او هر چند تلاش امپراتوری‌ها بسبب برای تحقق یک دولت چند ملیتی و تحقق دولت اتریش- مجار با شکست روبه‌رو شده بود، با این حال در روسیه شوروی تصمیم گرفته شد یک دولت چند ملیتی تأسیس شود، «زیرا می‌دانستیم که یک دولت چند ملیتی که بر شالوده سوسیالیسم به‌وجود آید، در برابر تمامی و هر مشکلی باید پایداری کند. از آن زمان ۱۴ سال سپری شده است، زمانی که برای بررسی آن کفایت می‌کند. و چه دستاوردی داشته‌ایم؟ دوران سپری شده بدون هرگونه تردیدی نشان می‌دهد که آزمایش ما در رابطه با تحقق یک دولت ملی بر شالوده سوسیالیسم به‌طور کامل موفق بوده است. و این بدون تردید پیروزی سیاست ملیتی لنینیستی است.» اما واقعیت آن است که سرزمین تقریباً همه ملت‌های غیرروس توسط ارتش سرخ یکی پس از دیگری اشغال شدند و سپس در آن مناطق دولت‌هایی از کمونیست‌هایی که پیرو مشی بلشویکی بودند، به‌وجود آمدند و این دولت‌ها که از پشتیبانی نظامی و اقتصادی دولت روسیه سوسیالیستی برخوردار بودند، «داوطلبانه» به اتحاد جماهیر شوروی پیوستند. همان گونه که دیدیم، بدترین نمونه آن گرجستان بود که تا ۱۹۲۰ دارای دولت مستقلی بود و در ۱۷ ماه مه ۱۹۲۰ میان اتحاد جماهیر شوروی و دولت گرجستان قراردادی بسته شد که بنا بر ماده یکم آن قرارداد چون دولت اتحاد جماهیر شوروی سوسیالیستی از اصل حق تعیین سرنوشت خلق‌ها تا سر حد جدائی آن‌ها پیروی می‌کرد، بنا بر این جدائی گرجستان از روسیه و تشکیل دولت مستقل گرجستان را تأیید کرده بود. اما هنوز جوهر این قرارداد خشک نشده بود که در ۱۱ فوریه ۱۹۲۱ ارتش سرخ به گرجستان حمله و طی ۶ هفته جنگ سراسر آن سرزمین را اشغال کرد. در گام بعدی یک دولت دست‌نشانده که رهبران آن همگی از بلشویک‌های گرجی بودند، در گرجستان بر سر کار آمد و چندی بعد قرارداد پیوستن «داوطلبانه» گرجستان به اتحاد جماهیر شوروی سوسیالیستی را امضاء کرد.

استالین همچنین در سخنرانی خود در شانزدهمین کنگره حزب کمونیست در رابطه با حق تعیین سرنوشت یادآور گشته بود که «فرهنگ ملی تحت سیطره بورژوازی یعنی چه؟ هدف این فرهنگ که محتوای آن بورژوائی و در شکل ملی است، آن است که توده را با ملی‌گرایی مسموم کند و

حاکمیت بورژوازی را تحکیم بخشد.» او سپس پرسید «فرهنگ ملی در دیکتاتوری پرولتاریا چیست؟ هدف این فرهنگ که از نقطه نظر محتوایی سوسیالیستی و در شکل ملی است، آن است که توده را با روح انترناسیونالیستی تربیت کند و دیکتاتوری پرولتاریا را تحکیم بخشد.» استالین در همین سخنرانی برداشت خود از آینده را این گونه عرضه کرد: «شاید شگفتانگیز بنماید ما که پیرو ادغام فرهنگ‌های ملی در فرهنگی یکسان (در محتوا و شکل) با زبانی مشترک هستیم، هم‌زمان، یعنی در حال حاضر، در دوران دیکتاتوری پرولتاریا پیرو شکوفائی فرهنگ‌های ملی می‌باشیم. اما در آن هیچ چیز عجیب نیست. باید به فرهنگ‌های ملی امکان انکشاف و گسترش داد تا نیروی نهفته در خود را بنمایانند و شرائط را برای جذب در فرهنگی یکسان با زبانی مشترک را به وجود آورند.» به این ترتیب می‌بینیم که در اندیشه استالین همه‌ی خرده فرهنگ‌های ملیت‌های غیر روس که در سپهر اتحاد جماهیر شوروی می‌زیستند، باید دیر یا زود در «فرهنگی مشترک» جذب و محو می‌شدند و همچنین زبان‌های اقوام و ملت‌های مختلف باید دیر یا زود جای خود را به یک «زبان مشترک» می‌دادند. با توجه به ترکیب جمعیتی روسیه شوروی آشکار بود که خرده فرهنگ‌ها باید جذب فرهنگ غالب، یعنی فرهنگ روسیه می‌گشتند و زبان روسی باید به زبان مشترک همه ملیت‌ها و اقوام بدل می‌گشت.

ادامه دارد

msalehi@t-online.de

www.manouchehr-salehi.de

پا نوشته‌ها :

1Proschweschtschenije

2Kantrowicz, Alfred: „Ost und West“, Band ۵: ۲. Halbejahr ۱۹۴۹. Heft ۷-۱۲, ۳. Jahrgang, „Beiträge zur kulturellen und politischen Fragen der Zeit ۱۹۴۷-۱۹۴۹“, Athenäum Verlag, Königstein, ۱۹۷۹

3Ebenda

4Lenin Werke: Band ۲۰, Dietz Verlag Berlin, Seite ۳۱

5Ebenda, Seite ۳۳

6Ebenda, Band ۲۷, Dietz Verlag ۱۹۷۴, Seiten ۱۹۶-۱۹۷

7Ebenda, Band ۳۱, Dietz Verlag ۱۹۷۴, Seite ۱۳۵

این ۱۵ جمهوری عبارت بودند از: آذربایجان، ارمنستان، ازبکستان، استونی، اوکراین، تاجیکستان، ترکمنستان،

روسیه، روسیه سفید، قرقیزستان، قزاقستان، گرجستان، لتونی، لیتوانی، مولداوی.

Â Â <http://die-auswaertige-presse.de/۲۰۱۰/۱۰/lenin-und-stalin-die-kontroverse-vor-grundung-der-udssr/>Â Â
Â

10Kantrowicz, Alfred: „Ost und West“, Band ۵: ۲. Halbejahr ۱۹۴۹. Heft ۷-۱۲, ۳. Jahrgang, „Beiträge zur kulturellen und politischen Fragen der Zeit ۱۹۴۷-۱۹۴۹“, Athenäum Verlag, Königstein, ۱۹۷۹

11Ebenda

12Ebenda

13Ebenda

14Ebenda

15Ebenda

16Bochenski, Joseph; Niemeyer, Gerhart: „Handbuch des Kommunismus“, Karl Alber Verlag, Freiburg/ München, ۱۹۵۸, Seiten۲۷۴-۲۷۵

17Ebenda

گزارش تصویری میز گرد ها و گفتگو در برنامه افق

گزارش تصویری از دو میز گرد انتخابات ریاست جمهوری و همگرایی جمهوری خواهان در گردهمایی پنجم جنبش جمهوری خواهان دمکرات و لائیک ایران - هانور

برنامه افق درباره انتخابات و اپوزیسیون سکولار و مذهبی

گزارش تصویری از دو میز گرد:

{youtube height="390"}TD2MMSINuaA{/youtube}

گفتگوی برنامه افق صدای آمریکا با مهرداد درویش پور، رضا علیجانی و عبدالرضا کریمی درباره انتخابات و اپوزیسیون سکولار و مذهبی:

{youtube height="390"}DwtuwY13pFY{/youtube}

پیام کمیته مرکزی سازمان اتحاد فدائیان خلق ایران

به پنجمین نشست سراسری جمهوری خواهان دمکرات و لائیک ایران

دوستان گرامی

بمناسبت برگزاری پنجمین گردهمایی سراسری جنبش جمهوریخواهان دموکراتیک و لائیک ایران، تلاش های جمعی تا کنونی و اراده اتان را بر ادامه مبارزه علیه نظام جمهوری اسلامی در راه رسیدن به جمهوری ای دموکراتیک بر پایه جدایی دولت و دین، و بسوی تامین عدالت، صلح و همزیستی مردم کشورمان ارج می نهیم.

کشور ما در شرائط دشواری قرار دارد. فقر و بیکاری بر زندگی بخش بزرگی از مردم حاکم شده است. اقتصاد کشور در بحرانی بی سابقه به سر می برد. تحریم های اقتصادی بین المللی نیز مزید بر علت شده اند. کارخانه ها یکی پس از دیگری بسته می شوند. ارتش بیکاران هر روز گسترده تر می شود. با توجه به گرانی سرسام آور مایحتاج عمومی، دستمزدها دیگر کفاف حداقل زندگی را نمی دهند. بی ارزش شدن ریال در برابر ارزهای خارجی، ابعاد و گستره فقر در کشور را به بیشترین حد خود طی سی چهار سال گذشته رسانده است. فساد و دزدی و چپاول منابع ملی و ثروت های عمومی به اوج خود رسیده است. اوضاع سیاسی و اقتصادی دشوار، ماجراجویی و تشنج افرینی در مناسبات خارجی کشور و بن بست های متعدد، باند های درون حکومت را به جان هم انداخته است. در چنین شرایطی، دستگاه ولایت فقیه سیاست سرکوب را تشدید نموده و به خیال خود می خواهد از این طریق امکان تداوم حکومت خود را تضمین نماید.

در جمهوری اسلامی، حق حاکمیت مردم بر سرنوشت خویش سلب گشته است. هیچ راه قانونی باقی نیست تا مردم با رای آزادانه خود، اعمال اراده کنند. بسیج و خیزش و جنبش اعتراضی مردم بدون وجود سازمان ها و اتحاد های سیاسی امکان پذیر نیست. تاریخ مبارزات سیاسی در جامعه ایران، نشانگر اتحاد هایی بوده که بنیاد بسیج مردم در مقاطع مهم را ساخته اند. تحولات سیاسی و اجتماعی در جامعه ما از یکسو، و

استبداد و بحرانی که نتیجه حاکمیت دینی است از سوی دیگر، حضور احزاب و سازمان های سیاسی را بعنوان بنیاد جدید بسیج مبارزاتی مردم، مبرم و حیاتی گردانده است.

همانطوری که می دانیم جنبش سیاسی کشورمان، احزاب و سازمان های سیاسی و نیروهای مخالف رژیم اسلامی، با برخورداری از تجارب، ارزشها و روشهای خود، از دست مایه های لازم برخوردارند. بعلاوه، گسترش دامنه دموکراسی خواهی و فرهنگ مشارکت و رقابت نیز زمینه مناسبی گشته است تا احترام به غیر و همزیستی و هم پذیری را تقویت نماید. این داده ها، ظرفیت مناسبی را فراهم ساخته تا نیروهای مخالف رژیم اسلامی بتوانند در خدمت به بسیج و خیزش مردم برای آزادی و دموکراسی قرار گیرند. اما، این سازمان ها و احزاب سیاسی اپوزیسیون با سرکوب شدید به خارج از کشور رانده شده و بدین طریق استبداد دینی و حاکمیت ستم بر عمر خود می افزاید. گسست میان مردم و اپوزیسیون جمهوریخواه، آزادیخواه و طرفدار جدائی دین از حکومت، یکی از موانع اساسی است که نباید کم اهمیت تلقی شود و راه و چاره واقع بینانه می طلبد.

بدون تردید، شرایطی فراهم خواهد شد که بتوان بر این گسست غلبه کرد. ولی موفقیت اپوزیسیون در استفاده مفید و مردمی از شرایط فراروی و امکانات آتی در صورتی مقدور است که آمادگی های لازم از قبل فراهم گردد. بعبارت دیگر جز برای استراتژی های خوب تدارک شده، شانسی وجود نخواهد داشت. یکی از زمینه های مهم در این آماده سازی، دیالوگ، همکاری، اتحاد عمل، همگرایی و ائتلاف در میان اپوزیسیون، و بخصوص میان نیروهای دموکرات جمهوریخواه طرفدار جدایی دین از حکومت می باشد.

موفقیت در اتحاد عمل موثر روشن و شفاف ضد رژیم اسلامی میان جمهوریخواهان طرفدار دموکراسی و جدائی دین از حکومت، شرایط را برای اتحاد عمل و گفتگو میان بلوک های دارای ماهیت های متنوع و دارای اشتراکات فراهم می سازد. اتحاد عمل هایی که چهره هر کس را کدر نخواهند ساخت. اگر چنین سیاستی درست طرح و پیش برده شود، وزن نیروهای سیاسی معترض، مبارز و مستقل در معادلات و منازعات با جمهوری اسلامی برجسته می شود. با برآمد چنین نیرویی است که خواست ما در زمینه عدم دخالت خارجی در سرنوشت کشورمان، نیروی مادی پیدا می کند و از عرصه گفتار به حوزه عمل منتقل می شود. برای تغییر اوضاع پراکنده کنونی نیروهای معترض و مخالف جمهوری اسلامی، موانع بزرگی داریم اولین گام برای رفع موانع، گفتگو و اتحاد عمل میان

جمهوریخواهان دمکرات و خواهان جدائی حکومت و دین است، با تاکید بر گذر از جمهوری اسلامی، با طرح مطالبات مردم، حضور مشترکشان، و توسعه همکاریهای فعال سیاسی میان آنها.

میدانیم که در حال حاضر به دلیل اختلافات سیاسی میان برخی از نیروهای جمهوریخواه دمکرات و خواهان جدائی دین از حکومت، ائتلاف سیاسی در بین آنها با موانعی روبرو است. راهجویی این موانع و تقویت همپذیری و همکاری، بخشی از تلاش برای ایجاد بلوک جمهوریخواهان دمکرات مخالف جمهوری اسلامی و خواستار ابطال قانون اساسی آن و ایجاد رژیم دموکراتیک مبتنی بر جدائی دین و حکومت و رفع تبعیضات می باشد. پیداست که وظایف مهمی در مقابل جمهوریخواهان قرار دارد. زمینه تحقق این وظایف وجود دارد، چون اشتراکات فراوانی میان جمهوریخواهان برای رهایی کشور و مردم گرد آمده است. اما این نیز روشن است که وقت تنگ است و زمان زیادی باقی نمانده است. باید در راه رسیدن به بلوک جمهوری خواهان دمکرات و سکولار-لائیک با تمام نیرو تلاش کنیم.

بار دیگر برای این گردهمایی و برای همدلی و انسجام اراده در «جنبش جمهوریخواهان دموکراتیک و لائیک ایران» صمیمانه موفقیت آرزو می‌کنیم.

کمیته مرکزی سازمان اتحاد فدائیان خلق ایران

۲۵ اردیبهشت ۱۳۹۲ - ۱۵ مه ۲۰۱۳